

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka a v právní věci

žalobce: **L. K.**,
bytem X,

zastoupen advokátkou Mgr. Barborou Kubinovou,
se sídlem Milešovská 6, Praha,

proti

žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**,
se sídlem Vyšehradská 16, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2016, čj. MSP-883/2015-OT-OSV/3,

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2016, čj. MSP-883/2015-OT-OSV/3, a rozhodnutí Okresního soudu v Berouně ze dne 25. 11. 2015, sp. zn. 32 Si 169/2015, se zrušují v rozsahu, v němž bylo odmítnuto poskytnout žalobci následující údaje o rozhodnutí Okresního soudu v Berouně, jehož poskytnutí se žalobce domáhal žádostí ze dne 11. 11. 2015:

- a) údaj o formě rozhodnutí,
- b) číslo jednací rozhodnutí,
- c) označení soudu, o jehož rozhodnutí se jedná,
- d) jména a příjmení soudců, kteří se na rozhodnutí zúčastnili,
- e) den a místo vyhlášení rozhodnutí,

f) poučení o opravném prostředku.

II. Okresnímu soudu v Berouně se ukládá poskytnout žalobci ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku následující informace ohledně rozhodnutí Okresního soudu v Berouně, jehož poskytnutí se žalobce domáhal žádostí ze dne 11. 11. 2015:

- a) údaj o formě rozhodnutí,
- b) číslo jednací rozhodnutí,
- c) označení soudu, o jehož rozhodnutí se jedná,
- d) jména a příjmení soudců, kteří se na rozhodnutí zúčastnili,
- e) den a místo vyhlášení rozhodnutí,
- f) poučení o opravném prostředku.

III. Ve zbytku se žaloba zamítá.

IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Okresního soudu v Berouně (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 25. 11. 2015, sp. zn. 32 Si 169/2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Povinný subjekt tímto rozhodnutím odmítl žádost žalobce o poskytnutí informace z důvodu dle § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Dospěl k závěru, že jelikož žalobce v žádosti ze dne 11. 11. 2015 uvedl, že žádá poskytnout kopii rozsudku, jímž bylo v roce 2015 rozhodnuto o obžalobě podané proti I. D., rok narození X, došlo by poskytnutím informace k zásahu do práva na soukromý život a práva na ochranu osobních údajů. Žalovaný se s úvahou povinného subjektu v napadeném rozhodnutí ztotožnil.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v žalobě namítl, že odmítnutí žádosti o poskytnutí informace (kopie trestního rozsudku) z toho důvodu, že v důsledku uvedení osobních údajů o odsouzené osobě v žádosti ze dne 11. 11. 2015 by byl schopen v případě poskytnutí anonymizované kopie rozsudku přiřadit v něm uvedené údaje ke konkrétní osobě, absurdní. Podle této logiky lze rozsudek poskytnout pouze tomu, kdo nemá o věci tolik informací, aby byl schopen identifikovat účastníky řízení, avšak tomu, kdo má informací více, rozsudek poskytnut nebude. V praxi by to dle žalobce mohlo znamenat např. to, že rozsudek nebude smět být poskytnut nikomu, kdo byl v trestní věci účasten hlavního líčení, neboť bude schopen spojit si rozsudek s konkrétním obviněným. Takový přístup je dle žalobce v rozporu se zásadou rovnosti, neboť není možné někomu tutéž informaci poskytnout a jinému ji neposkytnout s odkazem na jeho znalost věci a účastníků. Dle žalobce dále nelze omezit přístup k informaci jako soukromé, pokud již byla poskytnuta veřejně, resp. byla vyhlášena. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že do práva na soukromí nemůže nikdo zasáhnout bez zákonného důvodu, odkazuje žalobce na § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, dle kterého povinné subjekty poskytnou informace o rozsudcích, což představuje zákonný důvod umožňující zásah do soukromí.

3. Dále žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2011, čj. 1 As 13/2011 – 210, podle něhož je třeba zásah do soukromí posuzovat jednotlivě podle okolností případu, přičemž jiná je situace u osobních údajů poškozeného a jiná u pravomocně odsouzeného pachatele trestného činu. V daném případě však není dán žádný legitimní důvod k ochraně soukromí odsouzeného pachatele trestného činu do té míry, že nebude poskytnut odsuzující rozsudek. Okolnosti daného případu však žalovaný posoudit nemohl, neboť si požadovaný rozsudek neopatřil. Žalovaný společně s povinným subjektem tak paušálně odmítli zpřístupnit všechny trestní rozsudky v případech, kdy žadatel může identifikovat osobu obviněného. Upřednostnit právo na soukromí před právem na svobodný přístup k informacím vždy, když jsou poskytovány osobní údaje, však dle žalobce nelze. Tím, že si žalovaný požadovaný rozsudek neopatřil, porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tedy nepostupoval v souladu se zásadou vyhledávací a zásadou materiální pravdy. V případě kolize dvou základních práv je zapotřebí provést test proporcionality, který lze učinit pouze se znalostí relevantních informací. Žalovaný jej však neprovedl a na základě jím shromážděných podkladů ani provést nemohl a z tohoto důvodu žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Napadené rozhodnutí dle žalobce trpí dále vadou nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť žalovaný nemůže posuzovat míru zásahu do soukromí osoby, o níž nic neví, zveřejněním rozsudku, který nezná.
4. Žalobce dále tvrdil, že byl v rámci správního řízení zkrácen na svých právech takovým způsobem, který mohl mít za následek nezákonné rozhodnutí. Tuto skutečnost dovozuje z toho, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že požadovaný rozsudek žalobci mohl být poskytnut, pokud by v žádosti uvedl dostatečný důvod k poskytnutí informace. Důvod podání žádosti však dle zákona o svobodném přístupu k informacím není její povinnou náležitostí. Žalobce ani nebyl k něčemu takovému vyzván, a tudíž mu nebylo umožněno sdělit skutečnosti důležité pro rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je proto pro žalobce překvapivé, neboť až z jeho odůvodnění se dozvěděl, co měl tvrdit, a tím bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Dle § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím je povinný subjekt povinen rozsudek poskytnout, a tudíž poskytnutí nemůže být odmítnuto jako celek. Pokud se správní orgány domnívaly, že nějaká část rozsudku s ohledem na znalosti žalobce má být anonymizována, mohly tak učinit. Nebylo však na místě neposkytnout např. hlavičku rozsudku, jednací číslo, poučení o opravných prostředcích či datum vyhotovení, což jsou informace, které z povahy věci nemohou požívat ochrany jako soukromé údaje.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se vypořádal se všemi námitkami, které žalobce vznesl ve svém odvolání. K jednotlivým námitkám obsaženým v žalobě dále uvedl, že veřejné vyhlášení rozsudku automaticky nezakládá právo kohokoliv získat jeho písemné vyhotovení. V daném případě dochází ke kolizi dvou na stejné úrovni stojících základních lidských práv, tj. práva na informace na straně jedné a práva na ochranu osobních údajů a soukromí fyzické osoby na straně druhé, a proto je třeba za použití testu proporcionality zkoumat, které z těchto práv je třeba upřednostnit, což žalovaný také učinil. Dále žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 25. 3. 2011, čj. 2 As 21/2011 – 166, ve kterém bylo odmítnuto tvrzení, že údaje zveřejněné v soudním řízení již nadále nemohou požívat ochrany jako osobní údaje a může s nimi být libovolně nakládáno. V citovaném rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud dále k závěru, že veřejnost vyhlásování rozsudku stanovená čl. 96 odst. 2 ústavního zákona č.

1/1993 Sb., Ústava České republiky (dále jen „Ústava“), je kvalitativně něco jiného než další veřejné rozšiřování informací v takovém rozsudku obsažených. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že detailně uvedl úvahy, kterými se řídil při hodnocení podkladů tvořících předložený spisový materiál, jakož i při výkladu právních předpisů upravujících danou problematiku. Součástí napadeného rozhodnutí jsou rovněž informace o tom, jak se žalovaný vypořádal s námitkami žalobce. Tvzení žalobce o tom, že žalovaný postupoval v rámci svého rozhodování v rozporu se zásadou rovnosti a současně nezvážil okolnosti případu, považuje žalovaný za nekonzistentní, neboť z něho není zřejmé, jaké skutečné pochybení žalobce v postupu žalovaného spatřuje. Navrhl proto žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

6. V replice žalobce uvedl, že nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívá v neprovedení testu proporcionality. Skutkový stav dle žalobce vyžaduje doplnění, neboť nelze rozhodnout o míře zásahu do soukromí, pokud správní orgán neví, jakého obsahu je požadovaný rozsudek. Porušení zásady rovnosti žalobce spatřuje ve výkladu, dle kterého některým osobám budou poskytnuty informace a jiným nikoliv. Žalovaný ani povinný subjekt nemohli zvážit okolnosti daného případu, neboť požadovaný rozsudek neměli k dispozici.
7. Při jednání setrvali účastníci na svých dosavadních procesních stanoviscích.

Skutková zjištění učiněná ze správního spisu

8. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 11. 11. 2015 podal žalobce u povinného subjektu žádost o poskytnutí informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím, kterou požádal o zaslání kopie rozsudku, jímž bylo v roce 2015 Okresním soudem v Berouně rozhodnuto o obžalobě podané proti paní I. D., narozené v roce X. Prvostupňovým rozhodnutím povinný subjekt žádost o poskytnutí informace odmítl s tím, že poskytnutím rozsudku by bylo s ohledem na identifikaci rozsudkem dotčené osoby uvedenou žadatelem v žádosti umožněno zjistit obsah rozhodnutí s vědomím, že se týkají přímo označené osoby. Poskytnutí informace za těchto okolností by již nesplnilo účel anonymizace poskytnutého rozsudku, neboť žadatel již zná zásadní údaje (jméno, příjmení a rok narození). Tím by dle povinného subjektu byla obejitá zásada poskytování rozsudku výlučně v anonymizované formě tak, aby nebyl zřejmý vztah mezi konkrétním účastníkem řízení a obsahem rozhodnutí. Poskytnutí požadované informace by v daném případě vedlo k zásahu do soukromého a osobního života subjektu údajů.
9. Proti rozhodnutí povinného subjektu podal žalobce včasné odvolání, ve kterém namítal, že povinný subjekt nemůže odmítnout poskytnutí celého rozsudku. Dále tvrdil, že neexistuje žádná zásada, dle které by neměl být zřejmý vztah mezi konkrétním účastníkem řízení a obsahem rozhodnutí, neboť aplikací takového přístupu by soudy nemohly poskytnout rozsudky týkající se veřejně známých osob. Nadto nemůže dle žalobce být zasaženo do soukromí osoby tím, že je zveřejněna informace veřejně přístupná, neboť soudní řízení i vyhlášení rozsudku jsou veřejné.
10. Napadeným rozhodnutím žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutí odůvodnil tím, že v daném případě se jedná o jednoznačně identifikovanou fyzickou osobu, a tudíž se veškeré údaje týkající se této osoby stávají osobními údaji ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“). Zodpovězení dotazu žalobce spočívá především ve sdělení informace o tom, zda dotyčná osoba byla odsouzena za trestný čin a

případně za jakých okolností se tak stalo. Poskytnutí takové informace může zasáhnout do ochrany soukromí dotčené osoby, přičemž z žádosti nevyplývá, proč by taková informace měla být podrobena veřejné diskuzi.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
12. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl soud povinen přihlédnout i bez námitky, neshledal. Při aplikaci § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím vycházel soud z právního stavu účinného ke dni vydání tohoto rozsudku (viz rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2018, čj. 4 As 330/2018 – 57).

Posouzení žalobních bodů

13. Jádrem žaloby je tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí spočívající v nesprávném právním posouzení a vadách řízení spočívajících v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu neprovedení testu proporcionality a nedostatečně zjištěném skutkovém stavu.
14. Obecné požadavky na odůvodnění správního rozhodnutí stanoví § 68 odst. 3 správního řádu, podle něhož se v odůvodnění uvedou důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Ustálená judikatura pak tyto požadavky dále konkretizuje: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.“ (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/92 – 23, jehož závěry převzal Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 24. 6. 2010, čj. 9 As 66/2009 – 46). Napadené rozhodnutí dle názoru soudu všechny výše uvedené požadavky naplňuje, neboť je z něj zřejmé, na základě kterých podkladů žalovaný rozhodoval, na základě jakých úvah dospěl k závěru, že požadovaný údaj je osobním údajem ve smyslu § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, a tedy vyloučeným z informační povinnosti, a tyto své závěry podložil relevantní judikaturou. Současně se žalovaný jako odvolací orgán v napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce.
15. V souvislosti s požadavky na kvalitu odůvodnění rozhodnutí lze odkázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, čj. 9 As 71/2008 – 109: „Funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Náležitě odůvodnění správního rozhodnutí má však vedle výše naznačené funkce i další rozměr, neboť podporuje smysluplný výkon práva na podání opravného

prostředku; při neznalosti důvodů či úvah, jimiž se správní orgán při posuzování dané věci řídil, lze totiž právo na podání odvolání, příp. rozkladu – ač není právně popřeno – reálně uplatnit jen stěží.“ Taková situace však v nyní posuzované věci zjevně nenastala, neboť napadené rozhodnutí obsahuje důvody, pro něž správní orgán odmítl informaci poskytnout, a rovněž cituje podklady a úvahy, kterými se řídil.

16. Žalobce směřuje námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí výslovně též ke způsobu provedení testu proporcionality, při němž žalovaný ustal u prvního kroku tohoto testu. K tomu soud uvádí, že přestože žalovaný v napadeném rozhodnutí avizoval, že test proporcionality sestává ze tří kritérií (vhodnost, potřebnost, porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv), výslovně pojednal pouze o kritériu vhodnosti (obsahově se přitom ve skutečnosti zabýval kritériem posledním). V tomto ohledu by tedy jistě bylo žalovanému co vytknout. Ústavní soud nicméně ve vztahu k odůvodnění výsledku aplikace testu proporcionality v oblasti práva na informace dovodil, že nelze na správní orgán vznášet přehnané požadavky. Postačí, pokud v odůvodnění rozhodnutí učiní elementární a bezformální úvahu, splňující pouze požadavky srozumitelnosti a přezkoumatelnosti. Precizní provedení testu proporcionality je úkolem správních soudů (viz náleze ze dne 21. 3. 2017, sp. zn. IV. ÚS 3208/16). Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že v žádosti o poskytnutí informace není uvedeno, proč by osoba, již se týká požadovaná informace, měla být podrobena veřejné diskusi. V poskytnutí požadované informace neshledal žalovaný žádný širší význam pro společnost, již vůbec ne pro participaci občanské společnosti na věcech veřejných. Cílem žádosti je pouze získat informace o konkrétní osobě, aniž by zde byl širší společenský význam pro takovou skutečnost. V těchto srozumitelných a přezkoumatelných úvahách je dle soudu vtěleno jádro provedeného testu proporcionality, spočívající v absenci jakéhokoli veřejného zájmu na zveřejnění osobních údajů týkajících se soukromé osoby, která není veřejně činná ani veřejně známá. Napadené rozhodnutí lze proto považovat za přezkoumatelné, žalobní bod není důvodný.
17. Pokud se jedná o námitku žalobce, že žalovaný nemohl řádně provést test proporcionality, neboť si neopatřil požadovaný rozsudek, nelze jí přisvědčit. Z obsahu správního spisu plyne, že rozsudek, jehož poskytnutí žalobce žádal, zaslal povinný subjekt spolu s odvoláním a správním spisem žalovanému. Není tedy pravda, že by jej odvolací orgán neměl při svém rozhodování k dispozici.
18. Žalovaný odmítl poskytnout požadovaný rozsudek s odkazem na § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím s odůvodněním, že poskytnutí informace může zasáhnout do ochrany soukromí dotčené osoby, přičemž z žádosti nevyplývá, proč by taková informace měla být podrobena veřejné diskuzi.
19. Z hlediska metodologického je třeba nejprve posoudit, zda požadovaná informace obecně spadá do rozsahu informací poskytovaných dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Dále je třeba zabývat se tím, zda na požadovanou informaci nedopadá některá z výluk (v daném případě výluka dle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím). A v případě, že by výsledkem tohoto postupu byl závěr, že na informaci, na kterou se obecně zákon o svobodném přístupu k informacím vztahuje, dopadá výluka zakazující její poskytnutí, je třeba provést test proporcionality ke zjištění, zda neexistuje veřejný zájem na zpřístupnění informace (viz rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2014, čj. 1 As 78/2014 – 41, bod 16).

20. V daném případě není sporu, že Okresní soud v Berouně je povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, požadovaná informace je informací ve smyslu § 3 odst. 3 téhož zákona a týká se působnosti povinného subjektu. Skutečnost, že soudy jsou povinny poskytovat kopie rozsudků, pak *a contrario* plyne z § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož povinné subjekty neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů, což ovšem neplatí pro rozsudky. Soud se neztotožňuje s názorem žalobce, jenž z právě uvedeného ustanovení dovozuje, že zákon příkazuje soudům jakožto povinným subjektům poskytnout kopie rozsudků bez ohledu na jiná ustanovení zákona (srov. k tomu nálezn Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, v němž dovedl, že příkaz obsažený v § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím poskytovat informace o nakládání s veřejnými finančními prostředky nevylučuje aplikaci výluky z důvodu ochrany osobních údajů).
21. Posléze se soud zabýval charakterem požadované informace z toho hlediska, zda obsahuje osobní údaje ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů a zda je mohl povinný subjekt jakožto správce a zpracovatel osobních údajů v souladu s tímto zákonem poskytnout žalobci bez souhlasu subjektu osobních údajů. Jde tedy o to, zda na požadované informace dopadá výluka dle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím a v jakém rozsahu.
22. Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím poskytne povinný subjekt informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Podle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů je osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.

Podle § 4 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů je citlivým údajem osobní údaj vypovídající o odsouzení za trestný čin.

Podle § 10 zákona o ochraně osobních údajů při zpracování osobních údajů správce a zpracovatel dbá, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbá na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů. Zpracováním údajů se rozumí i jejich zpřístupňování [§ 4 písm. e) cit. zákona].

Podle § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů může správce osobních údajů zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat,

- a) jestliže provádí zpracování nezbytné pro dodržení právní povinnosti správce,
- b) jestliže je zpracování nezbytné pro plnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo pro jednání o uzavření nebo změně smlouvy uskutečněné na návrh subjektu údajů,
- c) pokud je to nezbytně třeba k ochraně životně důležitých zájmů subjektu údajů. V tomto případě je třeba bez zbytečného odkladu získat jeho souhlas. Pokud souhlas není dán, musí správce ukončit zpracování a údaje zlikvidovat,

- d) jedná-li se o oprávněně zveřejněné osobní údaje v souladu se zvláštním právním předpisem. Tím však není dotčeno právo na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů,
- e) pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby; takové zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života,
- f) pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení, nebo,
- g) jedná-li se o zpracování výlučně pro účely archivnictví podle zvláštního zákona.

Podle § 9 zákona o ochraně osobních údajů je možné citlivé údaje zpracovávat, jen jestliže

- a) subjekt údajů dal ke zpracování výslovný souhlas. Subjekt údajů musí být při udělení souhlasu informován o tom, pro jaký účel zpracování a k jakým osobním údajům je souhlas dáván, jakému správci a na jaké období. Existenci souhlasu subjektu údajů se zpracováním osobních údajů musí být správce schopen prokázat po celou dobu zpracování. Správce je povinen předem subjekt údajů poučit o jeho právech podle § 12 a 21,
- b) je to nezbytné v zájmu zachování života nebo zdraví subjektu údajů nebo jiné osoby nebo odvrácení bezprostředního závažného nebezpečí hrozícího jejich majetku, pokud není možno jeho souhlas získat zejména z důvodů fyzické, duševní či právní nezpůsobilosti, v případě, že je nezvěstný nebo z jiných podobných důvodů. Správce musí ukončit zpracování údajů, jakmile pominou uvedené důvody, a údaje musí zlikvidovat, ledaže by subjekt údajů dal k dalšímu zpracování souhlas,
- c) se jedná o zpracování při poskytování zdravotních služeb, ochrany veřejného zdraví, zdravotního pojištění a výkon státní správy v oblasti zdravotnictví podle zvláštního zákona nebo se jedná o posuzování zdravotního stavu v jiných případech stanovených zvláštním zákonem,
- d) je zpracování nezbytné pro dodržení povinností a práv správce odpovědného za zpracování v oblasti pracovního práva a zaměstnanosti, stanovené zvláštním zákonem,
- e) jde o zpracování, které sleduje politické, filosofické, náboženské nebo odborové cíle, prováděné v rámci oprávněné činnosti občanského sdružení, nadace nebo jiné právnické osoby nevýdělečné povahy (dále jen "sdružení"), a které se týká pouze členů sdružení nebo osob, se kterými je sdružení v opakujícím se kontaktu souvisejícím s oprávněnou činností sdružení, a osobní údaje nejsou zpřístupňovány bez souhlasu subjektu údajů,
- f) se jedná o údaje podle zvláštního zákona nezbytné pro provádění nemocenského pojištění, důchodového pojištění (zabezpečení), státní sociální podpory a dalších státních sociálních dávek, sociálních služeb, sociální péče, pomoci v hmotné nouzi, a sociálně-právní ochrany dětí, a při zajištění ochrany těchto údajů v souladu se zákonem,
- g) se zpracování týká osobních údajů zveřejněných subjektem údajů,
- h) je zpracování nezbytné pro zajištění a uplatnění právních nároků,
- ch) jsou zpracovány výlučně pro účely archivnictví podle zvláštního zákona, nebo
- i) se jedná o zpracování podle zvláštních zákonů při předcházení, vyhledávání, odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů a pátrání po osobách.

23. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že o osobní údaj se jedná tehdy, pokud je na základě něho možné konkrétní osobu určit nebo kontaktovat (viz rozsudky ze dne 12. 2. 2009, čj. 9 As 34/2008 – 68, či ze dne 29. 7. 2009, čj. 1 As 98/2008 – 148). Samotné jméno a příjmení tak obecně nelze považovat za osobní údaj, protože zpravidla neslouží

jako dostatečný identifikátor konkrétní osoby. V daném případě, je však požadován rozsudek, kterým Okresní soud v Berouně rozhodl v roce 2015 o obžalobě podané proti paní I. D., narozené v roce X, a tudíž lze souhlasit se závěrem žalovaného, že z požadovaných údajů je dotčená osoba, označená nejen jménem a příjmením, ale i rokem narození, přímo identifikovatelná (viz rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2018, čj. 6 As 168/2018 – 25). Požadovanou informaci je tedy nutno posuzovat jako osobní údaj. Je tomu tak právě proto, že žalobce ve své žádosti označil obviněnou, již se rozsudek týká, nezaměnitelným způsobem. Je přitom zřejmé, že žalobce záměrně volil co nejpreciznější způsob označení obviněné, aby bylo vyloučeno, že dojde k záměně osob, neboť má zájem toliko o poskytnutí rozsudku, jenž se týká konkrétní obviněné. Poskytnutí rozsudku v anonymizované podobě (bez uvedení údajů identifikujících obviněnou, tj. jména, příjmení, data narození, bydliště apod.) by nevedlo k tomu, že by ostatní údaje uvedené v rozsudku přestaly mít charakter osobních údajů, neboť ve spojení s obsahem žádosti žalobce o poskytnutí informace by bylo pro žalobce určité, k jaké konkrétní osobě se tyto údaje vztahují, tedy i nadále by se jednalo o osobní údaje.

24. V této souvislosti je třeba zabývat se tím, v jakém rozsahu je třeba považovat požadovaný rozsudek za osobní údaj. Z § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů plyne, že osobním údajem je jakákoliv informace týkající se určeného či určitého subjektu. Např. v rozsudku ze dne 17. 7. 2018, čj. 3 As 3/2017 – 38 (bod 17), Nejvyšší správní soud dovodil, že osobním údajem je celá výpověď osoby učiněná v trestním řízení. Stejný charakter má též výpověď reprodukováná v odůvodnění trestního rozsudku (viz rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2018, čj. 6 As 168/2018 – 25). Údaje vypovídající o odsouzení osoby pro trestný čin mají dokonce charakter citlivých údajů. Takovým údajem je přitom nejen samotná informace, že určitá osoba byla odsouzena pro trestný čin, nýbrž též informace o skutkových okolnostech a právním posouzení skutku, stejně jako informace o trestu. V tomto směru je třeba za citlivý údaj považovat nejen celý výrok, ale též podstatnou část odůvodnění. Z odůvodnění rozsudku je třeba považovat za údaj vypovídající o odsouzení zejména reprodukováný obsah obžaloby, obhajoby a důkazních prostředků, hodnocení důkazních prostředků ze strany soudu, závěr o skutkovém stavu a jeho právní posouzení, neboť z nich lze učinit závěry ve vztahu k tomu, že osoba byla shledána vinnou ze spáchání trestného činu, v čem tento trestný čin spočívá, jak byl právně posouzen a jaký jí byl uložen trest. Část odůvodnění rozsudku, v níž jsou hodnocena jednotlivá kritéria pro uložení druhu a výměry trestu, pak mohou mít charakter toliko osobních údajů, byť samozřejmě nelze vyloučit, že se bude i v tomto případě jednat o údaje citlivé (např. údaje o předchozích odsouzeních, zdravotním stavu).
25. Z právě učiněného závěru o právní povaze údajů obsažených v trestním rozsudku plyne, že jej lze zpřístupnit bez souhlasu subjektu údajů (tedy obviněné) pouze za podmínek § 9 písm. b) až i) zákona o ochraně osobních údajů. V nyní posuzované věci nebyly v žádosti o poskytnutí informace ani v řízení o odvolání (ostatně ani v soudním řízení) tvrzeny takové skutečnosti, z nichž by bylo možné učinit závěr, že povinný subjekt mohl citlivé údaje poskytnout bez souhlasu obviněné. Pokud jde o poskytnutí zbývajících osobních údajů, které nejsou údaji citlivými, přichází do úvahy jejich zpřístupnění bez souhlasu subjektu údajů pouze na základě § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů (k výkladu tohoto ustanovení viz rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2014, čj. 1 As 78/2014 – 41, body 27 a 28). Tato právní norma v sobě zahrnuje příkaz k provedení testu proporcionality, neboť je třeba určit, zda právem chráněný zájem žalobce na poskytnutí požadované informace převažuje nad právem na soukromí subjektu údajů. Tento test proporcionality provedl

soud níže, v této fázi se jím nezabýval, neboť je zřejmé, že jelikož podstatná část údajů obsažených v rozsudku má charakter citlivých údajů, pro jejichž zpřístupnění bez souhlasu subjektu údajů nejsou splněny podmínky, je třeba na věc aplikovat výluky dle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, a tedy následně provést test proporcionality.

26. Výše uvedená zákonná úprava má své ústavní zakotvení v Listině, kdy na jedné straně je zde právo na informace (čl. 17 odst. 5 Listiny) a na druhé straně právo na nedotknutelnost osoby a jejího soukromí (čl. 7 odst. 1 Listiny) a právo na ochranu před neoprávněným zveřejňováním údajů o své osobě (čl. 10 odst. 3 Listiny). Ani jedno z těchto základních práv není neomezené. Obdobně jsou tato práva vymezena i v mezinárodních lidskoprávních instrumentech (např. Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech).
27. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, připomněl, že *„[p]rávo na informace ve veřejném zájmu není absolutní; pokud jeho výkon zasahuje do práva na ochranu soukromého života, chráněného článkem 10 Listiny a článkem 8 Úmluvy, je nutno v každém jednotlivém případě všechna tato práva poměřovat, a zajistit mezi nimi spravedlivou rovnováhu, neboť jde o práva rovnocenná. Takovou povinnost mají i všechny subjekty aplikující relevantní právní úpravu, obsaženou v zákoně o svobodném přístupu k informacím, tj. osoby poskytující informace, správní orgány a soudy v systému správního soudnictví. Žádným zákonem nelze abstraktně vyloučit ochranu základních práv a svobod, zaručenou ústavním pořádkem. V každém jednotlivém případě střetu ústavně zaručených práv musejí soudy a jiné orgány veřejné moci zvážit význam a intenzitu dotčených práv.“*
28. Při řešení konfliktu ústavně zaručených práv je třeba vycházet z principu, že všechna základní práva jsou rovnocenná. V konkrétních případech je pak státními orgány aplikován tzv. test proporcionality, jehož výsledkem je závěr o nutnosti upřednostnit jedno z konkurujících si subjektivních práv při současném minimálním omezení práva druhého. Ústavní soud i Nejvyšší správní soud již mnohokrát konstatovaly, že test proporcionality spočívá na třech kritériích. Prvním je kritérium vhodnosti, tj. odpověď na otázku, zdali institut, omezující určité základní právo, umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (ochranu jiného základního práva). Druhým kritériem poměrování základních práv a svobod je kritérium potřebnosti, které spočívá v porovnávání legislativního prostředku omezujícího základní právo, resp. svobodu s jinými opatřeními umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod. Třetím kritériem je pak porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv spočívající ve zvažování empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů. Empirickým argumentem lze chápat faktickou závažnost jevu, jenž je spojen s ochranou určitého základního práva. Systémový argument znamená zvažování smyslu a zařazení dotčeného základního práva či svobody v systému základních práv a svobod. Kontextovým argumentem lze rozumět další negativní dopady omezení jednoho základního práva v důsledku upřednostnění jiného. Hodnotový argument představuje zvažování pozitiv v kolizi stojících základních práv vzhledem k akceptované hierarchii hodnot (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94, či rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2015, čj. 1 As 113/2012 – 133).
29. V posuzovaném případě se požadovaná informace týká paní I. D., narozené roku X, což může být za využití běžně dostupných vyhledávacích nástrojů snadno identifikovatelná osoba. Požadované informace o této osobě tak představují osobní údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, v převažující části dokonce údaje citlivé. Zásah do

práva na informace spočívající v odmítnutí žádosti je plně způsobilý dosáhnout sledovaného cíle, a to ochrany osobních údajů. Kritérium vhodnosti je tedy v dané věci naplněno. Kritérium potřebnosti je rovněž naplněno, neboť za účelem dosažení ochrany osobních údajů není možný jiný (šetrnější) postup než odmítnutí žádosti (lze pouze zvažovat, zda požadované informace zahrnuje části, které neobsahují osobní údaje – aplikace § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím). V daném případě nebylo možné postupovat obvyklým způsobem při poskytování kopií rozsudků, tedy anonymizací (vyločením) osobních údajů, jejichž prostřednictvím lze identifikovat subjekt dalších osobních údajů obsažených v kopii požadované listiny [v důsledku provedené anonymizace se ze zbývajících údajů stanou anonymní údaje ve smyslu § 4 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů, na které výlučka § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím nedopadá]. Je tomu tak proto, že žalobce sám v žádosti identifikoval subjekt údajů, jehož se ostatní osobní údaje obsažené v požadovaném rozsudku týkají, takže anonymizací osobních údajů umožňující identifikaci subjektu ostatních osobních údajů by nebyl dosažen sledovaný cíl. Tento obecně existující mírnější prostředek nevede vzhledem ke specifickým okolnostem dané věci k sledovanému cíli (nenaplnuje tedy kritérium vhodnosti). Žalobce v této souvislosti argumentuje nerovností ve vztahu k hypotetickému žadateli, jenž by žádal o totožnou informaci, pouze by neidentifikoval subjekt údajů, jehož se týkají osobní údaje obsažené v rozsudku. Soud však poukazuje na to, že právní řád je založen na konceptu relativní rovnosti, dle něhož je přípustný odlišný postup vůči různým skupinám jednotlivců, jestliže se tak děje dle kritérií racionálních a objektivních (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 2. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 5/2000, nebo rozsudek NSS ze dne 16. 4. 2008, čj. 1 Ans 2/2008 – 52). Imperativem činnosti povinného subjektu je zajistit ochranu osobních údajů, které zpracovává. Z tohoto hlediska se nenachází ve stejném postavení dva žadatelé o poskytnutí totožného rozsudku, pokud ze žádosti jednoho z nich vyplývá, že dokáže identifikovat subjekt osobních údajů obsažených v požadovaném rozsudku, zatímco druhý nikoliv. Odlišný přístup k těmto dvěma žadatelům je odůvodněn tím, že je třeba volit různé prostředky k dosažení shodného cíle, jímž je ochrana osobních údajů. V nyní posuzovaném případě nelze spatřovat v postupu žalovaného jakékoliv prvky svévole.

30. Pokud jde o třetí kritérium (proporcionalitu v užším slova smyslu), je třeba mít na paměti, že právo na informace je právem politickým a podmiňuje realizaci práva na svobodu projevu. Právo na ochranu osobních údajů pak nedílně souvisí s právem na soukromý život. Z hlediska argumentu systémového jsou obě tato základní práva a svobody stejně významná (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 2. 1998, sp. zn. IV. ÚS 154/97), patří k historicky nejstarším uznaným lidským právům.
31. K empirickému argumentu je třeba uvést, že ochrana osobních údajů, zejména pak údajů citlivých, patří k významným hodnotám. Skutečnost, že požadovaná informace souvisí s tím, že subjekt osobních údajů spáchal trestný čin, nijak nesnižuje legitimitu zájmu subjektu údajů na jejich ochraně. Takovou skutečností není ani to, že dané osobní údaje byly veřejně projednávány při hlavním líčení a požadovaná informace byla veřejně vyhlášena. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 3. 2011, čj. 2 As 21/2011 – 166, uvedl, že „*nesdílí názor, že údaje zveřejněné v soudním řízení již nadále vůbec nemohou požívat ochrany jako osobní údaje, a může s nimi proto být libovolně nakládáno. Je totiž třeba vždy bedlivě odlišovat, o jaké údaje se jedná a ke komu se vztahují. Je tak jistě kvalitativně jiná situace u osobních až intimních údajů, týkajících se osoby poškozeného (vyostřeně řečeno, např. týraného dítěte či znásilněné ženy) a naopak pravomocně odsouzeného pachatele trestného*

činu. Navíc, citovaným čl. 96 odst. 2 Ústavy stanovená veřejnost vyhlásování rozsudku je něco kvalitativně jiného než další veřejné šíření informací v tomto rozsudku obsažených. Jestliže totiž smyslem a plně legitimním důvodem veřejnosti vyhlásování rozsudků je transparentnost justice a preventivní působení práva, nelze z toho fakticky dovozovat, že by tyto rozsudky měly sloužit současně i třeba jako prostředky ke skandalizaci či dehonestaci dotčených osob (...). Je třeba od sebe odlišovat nezbytnost transparentnosti soudních rozhodnutí od některých osobních údajů, jejichž publicita by se skutečně mohla nedůvodně a nepřiměřeně dotknout individuální právní sféry dotčených osob“ (shodně též rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2018, čj. 6 As 168/2018 – 25, body 25 a 26). Citované rozhodnutí však nelze chápat tak, že v případě žádosti o informace týkající se osoby, proti které bylo vedeno trestní stíhání, bude požadovaná informace po vyhlášení rozsudku automaticky poskytnuta, neboť i tato osoba nadále požívá ústavně zaručeného práva na ochranu soukromí a osobních údajů. Smyslem veřejnosti hlavního líčení a veřejnosti vyhlášení rozsudku není zveřejňování osobních údajů a informací týkajících se soukromí obžalovaného, nýbrž umožnění veřejné kontroly průběhu soudního řízení. Jakmile je soudní řízení skončeno, vyhasl zájem na veřejné kontrole soudního řízení. Poskytnutí kopie rozsudku tak nelze odůvodňovat zájmem na kontrole soudního řízení. Osobní údaje zveřejněné v průběhu soudního řízení opět požívají plné ochrany. Veřejnou kontrolu rozhodovací činnosti soudů lze dostatečně efektivně vykonat analýzou anonymizovaných rozsudků obsahujících pouze anonymní údaje ve smyslu § 4 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů a pouze v případech týkajících se veřejně činných osob analýzou rozsudků obsahujících osobní údaje (zájem na vedení veřejné diskuze zde převládá nad ochranou osobních údajů).

32. V rámci kontextového argumentu se hodnotí závažnost dopadů omezení druhého práva, které by mělo ustoupit, tedy v daném případě práva na informace. V této souvislosti je třeba zabývat se především tím, zda existuje nějaký veřejný zájem na poskytnutí žádané informace. Jak soud uvedl již výše, právo na informace je politickým právem, které slouží k realizaci svobody projevu. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 11. 3. 2015, čj. 1 As 229/2014 – 48, konstatoval: „Právo na poskytování informací je odrazem principu veřejné kontroly fungování státu. (...) Je vždy nutné zkoumat, zda existuje legitimní zájem na tom, aby se postup vůči konkrétní osobě stal součástí veřejné diskuse. Tento legitimní zájem je zpravidla dán, týká-li se činnost státních orgánů osob veřejně činných, a to z důvodu právě jejich veřejné činnosti. Takovýto zájem byl například sbledán na zveřejňování informace, kteří z nyní aktivních soudců byli členy KSČ“. Obdobně pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „[s]třet práva na informace (čl. 17 Listiny základních práv a svobod) a práva na ochranu soukromí (čl. 10 Listiny základních práv a svobod) musí správní orgán posuzovat individuálně ve vztahu ke všem osobám zveřejněním dotčeným, přičemž musí vyhodnotit i význam jejich postavení ve veřejném životě.“ (rozsudek NSS ze dne 3. 5. 2018, čj. 2 As 304/2017 – 42). Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02, k povaze práva na informace uvedl, že jej „nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti. Je to právo na informaci v politickém slova smyslu, chápánou velmi široce, tj. takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí.“ Dále pak zastává názor, že „musí být jednoznačně rozlišeno mezi žádostí o informaci, způsobilé přispět k diskusi v demokratické společnosti týkající se veřejného zájmu, a informováním o detailech soukromého života jednotlivce, který nadto kupř. nevykonává veřejnou funkci. Veřejnost má právo být informována, což je základní právo v demokratické společnosti, které se může za určitých okolností dotýkat i soukromého života osob veřejně činných.“ (nález ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10).

33. Z obsahu požadované informace, kterou má soud k dispozici jako součást správního spisu, nelze dovodit, že by paní I. D. byla veřejně činnou osobou. Ani trestná činnost, z níž byla obviněna, se netýká veřejného života (k poskytování osobních údajů o osobách veřejně činných viz rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2018, čj. 4 As 330/2018 – 57). Žalobce v žádosti ani v odvolání neuvedl žádný důvod, pro nějž žádá informaci poskytnout. Jelikož důvod žádosti nepatří mezi její povinné náležitosti (§ 14 zákona o svobodném přístupu k informacím), nebylo na místě, aby povinný subjekt či žalovaný vyzvali žalobce k jeho doplnění. V tomto se žalobce mylí. Žádost byla způsobilá projednání. Skutečnost, že důvod žádosti není její povinnou náležitostí, není v rozporu s tím, že při provádění testu proporcionality je třeba přihlídnout k tomu, že žalobce neuvedl důvod, pro který informaci žádá (viz rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2018, čj. 4 As 330/2018 – 57, bod 33, dále srov. náleze ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16, bod 36, v němž Ústavní soud nevytkl povinnému subjektu, že nevyzval žadatele ke sdělení účelu podané žádosti). V případě, kdy se právo na informace dostane do konfliktu s jiným základním právem, v dané situaci s právem na ochranu osobních údajů, stává se zájem žadatele na poskytnutí informace jedním z určujících hledisek pro upřednostnění jednoho z konkurujících si práv. To mělo být žalobci při podání žádosti (již tehdy byl zastoupen advokátkou) známo. Bylo plně na žalobci, aby spontánně uvedl důvod, pro který žádá poskytnout informaci, a to nikoliv kvůli projednatelnosti podané žádosti (tedy za účelem vyhnout se následkům v podobě odložení žádosti), nýbrž s cílem umožnit provedení testu proporcionality se zapojením subjektivní motivace žalobce. Za této situace lze proto vycházet z toho, že nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by svědčily o existenci zájmu na vedení veřejné diskuze týkající se osobních, morálních či profesních kvalit paní I. D.. Soud jen na okraj podotýká, že přestože při podání žaloby již žalobce věděl, že účel žádosti o informace je významný, neuvedl ani v žalobě důvod, pro který žádá informaci poskytnout. Pakliže by snad byl žalobce poškozen trestnou činností I. D., náleželo by mu v trestním řízení postavení poškozeného (§ 43 odst. 1 a 2 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád), a z toho titulu by mu byl doručen opis rozsudku (§ 130 odst. 1 trestního řádu). Formulace žádosti o informace nenásvědčuje ani tomu, že by žalobce zamýšlel vést debatu týkající se rozhodovací činnosti soudu o určitých obecnějších otázkách (ve věcech určitého typu). Jakkoliv tedy neposkytnutí informací má vždy samo o sobě negativní dopad na právo na informace, v daném případě nejde o intenzivní následky, neboť nebylo zjištěno, že by tím byla jakkoliv ohrožena možnost vést debatu o věcech veřejných. Politická podstata práva na informace nebyla zasažena. Je však třeba dodat, že žalobci nic nebrání v podání nové žádosti o poskytnutí informace, ve které může tento závěr soudu vyvrátit.
34. V rámci zvažování hodnotového argumentu pak soud dospěl k závěru, že vzhledem k nedostatku veřejného zájmu na získání informace je pozitivní a plně akceptovatelné, že byla poskytnuta ochrana osobním údajům I. D..
35. Soud tedy uzavírá, že odmítnutí žádosti o poskytnutí informace uspělo i v třetím kroku testu proporcionality. Z toho plyne dvojí závěr: 1) osobní údaje nebylo možné v daném případě zpřístupnit bez souhlasu subjektu údajů dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů; 2) odmítnutí žádosti o poskytnutí informace na základě výluky obsažené v § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím je přiměřené.
36. Soud shledal důvodným pouze žalobní bod, v němž žalobce namítl, že výluka dle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím není dána ve vztahu k hlavičce rozsudku, číslu jednacím, poučení o opravných prostředcích či datu vyhotovení. Soud se ztotožňuje

s žalobcem, že tyto údaje nelze považovat za osobní údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Poskytnutím těchto údajů bude potvrzeno pouze to, že rozhodnutí Okresního soudu v Berouně o obžalobě podané proti paní I. D., narozené v roce X, existuje. Tato skutečnost byla žalobci potvrzena již procesním postupem povinného subjektu, jenž žádost odmítl z důvodu existence výluky z práva na informace, nikoliv z důvodu, že povinný subjekt nemá požadovanou informaci k dispozici (§ 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím). Ve vztahu k údajům o formě rozhodnutí, číslu jednání, rozhodnutí, označení soudu, o jehož rozhodnutí se jedná, jménu a příjmení soudců, kteří se na rozhodnutí zúčastnili, dni a místu vyhlášení rozhodnutí a poučení o oprávněném prostředku se neuplatní žádná výluka. V této souvislosti soud poukazuje na to, že jméno a příjmení soudců, kteří se na rozhodnutí zúčastnili, je osobním údajem, jehož subjektem jsou veřejné osoby, tudíž na ně § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím nedopadá (viz rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2018, čj. 4 As 330/2018 – 57). Soud proto dovedl, že povinný subjekt je povinen poskytnout žalobci údaje obsažené v požadovaném rozhodnutí, které jsou vymezeny ve výroku II. tohoto rozsudku. Jde o poskytnutí požadované informace po vyloučení jejího kvantitativně podstatného rozsahu, na který se vztahuje výluka dle § 8a (viz § 12 větu první zákona o svobodném přístupu k informacím). V daném případě s ohledem na okolnosti této věci není třeba žalobci poskytnout informaci v podobě kopie rozsudku (jako dokumentu) s vyloučením informací, na které se vztahuje výluka (jejich začerněním), postačí sdělit žalobci informace uvedené ve výroku II. tohoto rozsudku přípisem.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

37. S ohledem na výše uvedené shledal soud žalobu částečně důvodnou. V rozsahu vymezeném ve výroku I. proto zrušil pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené i prvostupňové rozhodnutí a v tomto rozsahu uložil povinnému subjektu v souladu s § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout žalobci požadované informace. Lhůtu ke splnění této povinnosti stanovil v souladu s § 54 odst. 7 s. ř. s. v délce 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, což odpovídá lhůtě pro poskytnutí informace dle § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím.
38. Ve zbytku neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji na základě § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 větou druhou s. ř. s. Žalobce byl procesně úspěšný jen v nepatrném rozsahu, přičemž je zřejmé, že míra jeho procesního úspěchu je výrazně menší než míra jeho procesního neúspěchu. Žalobce tak nemá právo na náhradu nákladů řízení. Jelikož žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady spojené s běžnou úřední činností, nepřiznal soud náhradu nákladů řízení ani žalovanému, byť míra jeho procesního úspěchu převyšuje míru jeho procesního neúspěchu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. března 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu